

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.524 van 22 april 2003
in de zaak A.97.200/XIV-568.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. PAS,
 kantoor houdende te 9100 SINT-NIKLAAS,
 Parklaan 44

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 1 oktober 1975 en van Joegoslavische nationaliteit, op 6 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 oktober 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 22 januari 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. VANDAMME die, loco Advocaat F. PAS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 18 juli 1999 en verklaart zich vluchteling op 19 juli 1999.

1.2. Op 18 april 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 oktober 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene een etnische Albanees uit Kosovo, meer bepaald uit Deçan, zou zijn. In april 1998 zou betrokkene's huis door de Serviërs in brand zijn gestoken en zouden hij en zijn familie uit het dorp zijn verdreven. Van toen af zou hij in de bossen rond Deçan en bij kennissen verbleven hebben. Na het begin van de Navobombardementen op 24 maart 1999 zou de situatie verslechterd zijn. Uiteindelijk zou hij op 15 juli 1999 alleen naar België gevlucht zijn, waar hij op 19 juli 1999 asiel aanvraag. Betrokkene is in het bezit van een Joegoslavisch paspoort, rijbewijs, geboorteakte en een nationaliteitsverklaring.

Er dient op gewezen te worden dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo, waar zijn familie volgens zijn verklaringen verblijft, risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Reeds bij betrokkene's vertrek op 15 juli 1999 was de situatie in Kosovo immers gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene oorlogssituatie in Kosovo was toen al niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal bestuur en toezicht geplaatst.

(Aan)Gezien uit de verklaringen afgeleid op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat zijn asielmotieven kennelijk ongegrond zijn en aangezien betrokkene in zijn verzoekschrift

en in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal inzake zijn dringend beroep geen elementen heeft aangebracht die deze vaststelling wijzigen meent de Commissaris-generaal dat het niet noodzakelijk is betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).”.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de verwerende partijen in hun nota opwerpen dat de vordering onontvankelijk is omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een middel aanbrengt dat, alhoewel het op uiterst summiere wijze werd ontwikkeld, toch voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat de eerste verwerende partij er overigens in haar nota op heeft geantwoord; dat deze exceptie derhalve dient te worden verworpen;

2.3. Overwegende dat de verwerende partijen verder in hun nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpen omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

3.1. Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift een enig middel uiteenzet dat als volgt luidt :

“Dat verzoeker op 15 juli 1999 in België is aangekomen;
Dat verzoeker op 19 juli 1999 de status van vluchteling heeft aangevraagd;
Dat verzoeker op 18 april 2000 door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken werd ter kennis gebracht dat hem verblijf in België wordt geweigerd;

Dat verzoeker op 19 april 2000 dringend beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing tot weigering van verblijf bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staat(s)lozen;

Dat de Commissaris-Generaal de verblijfsweigering, besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken op 9 oktober 2000 heeft bevestigd;

Dat de Commissaris-Generaal meent dat verzoeker mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is;

Dat verzoeker meent een beroep tot nietigverklaring bij de Raad Van State te moeten instellen, daar voormelde beslissing dd. 09.10.2000 werd genomen met machtsoverschrijding, namelijk voormelde beslissing steunt op onjuiste en juridisch onaanvaardbare motieven;

De Commissaris-Generaal heeft de verblijfsweigering gesteund op de bewering dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen risico zou lopen op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, en daaruit heeft hij afgeleid dat de aanvraag kennelijk ongegrond is.

Dit laatste werd bijzonder karig gestaafd of gemotiveerd.

Verzoeker, wiens woning in april 1998 in brand werd gestoken door de Serviërs, en die samen met zijn familie uit zijn dorp verdreven werd, vreest persoonlijk momenteel nog steeds represailles vanwege de Serviërs bij een eventuele terugkeer.

De Commissaris-Generaal meent dat het niet eens noodzakelijk is de betrokkene hierover te horen, "(aan)gezien uit de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat zijn asielmotieven kennelijk ongegrond zijn en aangezien betrokkene in zijn verzoekschrift en in de vragenlijst van het Commissariaat-Generaal inzake zijn dringend beroep geen elementen heeft aangebracht die deze vaststelling wijzigen".

Ook dit is een zeer summier motivatie vanwege het Commissariaat-Generaal.

Dat derhalve de substantiële pleegvormen werden miskend;

Dat de rechten van verdediging ook werden geschonden.”;

Overwegende dat verzoeker in essentie de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de minister te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker geen concrete feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo het risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de door verzoeker ingeroepen vrees, met name de Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking en de algemene oorlogssituatie in Kosovo, reeds bij verzoekers vertrek op 15 juli 1999, niet meer actueel was; dat de politieke situatie in Kosovo immers sedertdien fundamenteel gewijzigd is; dat overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen zich uit Kosovo hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal toezicht werd geplaatst;

Overwegende dat verzoeker voornoemde motieven niet betwist, en zich beperkt tot het louter ontkennen van de vaststellingen van de Commissaris-generaal, zonder

concrete elementen aan te brengen die kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de beslissing van de Commissaris-generaal gedragen wordt door pertinente en afdoende motieven; dat zij de feitelijke en juridische overwegingen bevat die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat verzoeker zijn verweer baseert op vage en summiere argumenten die niet vermogen de beslissing van de Commissaris-generaal te weerleggen; dat de Commissaris-generaal derhalve in redelijkheid kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag;

Overwegende dat verzoeker voorts de schending aanvoert van zijn rechten van verdediging, daar hij in dringend beroep niet werd gehoord over zijn asielmotieven; dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is; dat de Raad van State geen wettelijke bepaling bekend is die het horen van de kandidaat-vluchteling voorschrijft, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een verhoor kan afzien indien hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat niettegenstaande de gangbare praktijk van een verhoor, de Commissaris-generaal in elk geval individueel beoordeelt of een verhoor dienstig en nuttig is voor het nemen van zijn beslissing; dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, in zijn verzoekschrift tot dringend beroep van 19 april 2000 en in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoende duidelijk zijn, zodat de Commissaris-generaal, zonder verzoeker te horen, tot een gemotiveerde beslissing kon komen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van de asielprocedure nuttig voor zijn belangen is kunnen opkomen; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing overigens uitdrukkelijk motiveert waarom hij het niet noodzakelijk achtte verzoeker te horen; dat bijgevolg de rechten van verdediging van verzoeker niet werden geschonden;

Overwegende dat verzoeker niet aangeeft op welke gronden hij machtsoverschrijding inroept; dat dit deel van het enig middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal in redelijkheid de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 april 2000 tot weigering van verblijf kon bevestigen; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.